

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

כ"ג אדר, תשפ"ג

16.03.2023

לכבוד

עו"ד גלי בהרב-מיארה

היועצת המשפטית לממשלה

ח.נ.,

הנדון: אכיפת החוק כלפי התפרעויות והמרדה ביחס לקידום הרפורמה המשפטית

"חיינו הלאומיים מבוססים על שכנוע ולא על אלימות"¹

פתח דבר: העבירות וההתפרעויות במסגרת המחאה כנגד הרפורמה המשפטית

1. פניה דחופה זו עניינה באכיפה – וליתר דיוק, בהיעדרה – של סדרת ההתפרעויות הרבות המבוצעות בשבועות האחרונים על ידי קבוצה רחבה של מוחים ומתפרעים (להלן: "ההתפרעויות" וכן "המתפרעים") בניסיון לעצור, לבלום או לשנות את חקיקת הרפורמה המשפטית עליה הכריזה הקואליציה (להלן: "הרפורמה המשפטית").
2. יאמר מיד. מרבית המשתתפים בהפגנות מממשים כדין את זכות ההפגנה, וחובה עבור כולנו להגן על זכותם האזרחית לעשות כן. פנייה זו עוסקת במיעוט המפגינים, אשר פועל בצורה בלתי דמוקרטית ועבריינית וכלשון בית המשפט העליון – עוסק באנרכיה ומסכן חיי אדם.
3. כפי שיוצג להלן, על אף שהתפרעויות נרחבות אלו מתבצעות תוך שיבוש ניכר ופסול של חיי הציבור וגרימת סכנה של ממש – זרועות האכיפה של מדינת ישראל מתנהלות מול ההתפרעויות ויוזמיהן בנרפות חריגה ופסולה.
4. העדר האכיפה הוא כה חריג – ושיבוש הסדר הציבורי הוא כה קיצוני – עד שכלל הציבור אשר ירואים את הקולות אינם מסוגלים להבין מדוע רשויות אכיפת החוק לא מגשימות את תכליתן העליונה: לאכוף את החוק ואת הסדר. כך קיבלתי בעת האחרונה שטף אדיר של פניות מצד אזרחים המשתוממים אל מול חדלון המערכת והימנעותה לנקוט באמצעים תקיפים המצויים בידה על מנת להבטיח את שלום הציבור, חירותו, ואת חופש התנועה, המחיה והעיסוק שלו.

¹ כב' הנשיא (דאז) אהרן ברק בבגץ 6339/05 נדיה מטר נ' מפקד כוחות צהל בחבל עזה (1.8.2005)

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

כל זאת, על אף (ולעתים בניגוד) הצהרות הדרגים המבצעים והשרים הממונים לפיהן יש להבטיח את סדר הניהול התקין של מדינת ישראל.

יובהר: אף אם ניתן להתפלפל, בדוחק, על רזולוציית השליטה של שרים על פעולת הגופים המנהליים שתחתם – ובתוך כך על שליטת כב' השר בן גביר על משטרת ישראל – ודאי שעליך כפקידה האמונה על מערכת אכיפת החוק לספק כלים משפטיים ולהגשים את מדיניות הדרג הנבחר. בתוך כך חובה עליך לפעול ככל היכולת על מנת לאכוף את הדין והסדר בהתאם לדין, לסל הכלים המשפטי ולהלכות הנהוגות.

5. הרפיסות והחדלון של ראשי המערכת לא רק מאפשרות גרימת נזק ציבורי – ושמא אף מעודדות אותו – אלא שהן יוצרות קו שבר של ממש באמון הציבור במערכת אכיפת החוק כגוף נייטרלי ונטול פניות.

6. דומה כי היקף וחומרת ההתפרעויות ידועים לכל, אולם למען הסדר הטוב נציין כי בחודשיים האחרונים – ובמסגרת המחאה אל מול הרפורמה המשפטית המתוכננת – בוצעו באופן שיטתי מספר רב של צעדי מחאה נרחבים, שבכוונת מכוון גלשו הרחק אל מעבר למתחם החוקיות. זאת, באופן שגרר נזקים חמורים ורחבי היקף לציבור של מיליוני אנשים ולמעשה למדינה כולה: צירים ראשיים נחסמו, חפצים הובערו באמצע נתיבי איילון, מתקנים אסטרטגיים נחסמו, תומכים במחאה הותקפו ברמות אלימות משתנות, הופרו הוראות שוטרים ובין היתר התרחשו התנגדויות למעצרים ותקיפות שוטרים בדרגות חומרה שונות.

ממילא, תדירות, כמות ו'איכות' החסימות הפכו את התנועה התקינה לבלתי אפשרית ואף הוסיפו אלמנטים נוספים של שיבוש 'חבוי' של סדר היום בשל חוסר ודאות, חשש, העדר יכולת לתכנן פעולות עתידיות וכו'.

7. בתוך כך ספק אם בתולדות מדינת ישראל ננקטו אי פעם צעדי שיבוש כה שקופים, מוצהרים וקלים להתחקות ובקרה. למעשה, המחאה מתנהלת דרך קבוצות ווטסאפ ציבוריות וראשי המחאה מודיעים מראש ובפומבי על כוונתם המוצהרת לשיבוש החיים של אזרחי מדינת ישראל. כך, לדוגמה:

"לא יקרה כלום אם איילון וצירים מרכזיים בארץ יהיו חסומים. אנחנו מתכוונים לשבש את החיים בכל הארץ, באוויר, בים וביבשה, המשטרה לא חייבת להפעיל כוח"

(רועי נוימן 'מראשי המחאה', 9.3.23, ראיון לנסיים משעל FM²103)

² ראו:

<https://103fm.maariv.co.il/programs/media.aspx?ZrqvnVq=JEDDHJ&c41t4nzVQ=GKE&gntVQ=IDEJD>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

8. לא זו אף זו. בנקודת זמן זו, ובעת שליחת המכתב, ראשי המתפרעים הללו אף מצהירים על הקצנת ההתפרעויות עוד יותר (!!) ובימים האחרונים 'מכינים' את הציבור הישראלי לפגיעה קשה וחמורה יותר בחייהם:

"ביום רביעי זה יום שנתרכז בנתב"ג, וביום חמישי יהיה יום של החרפת ההתנגדות, בעצם מה שראינו בשבועיים האחרונים, יגדל במסות שלו יגדל ברוחב שלו. אנחנו מתכננים עוד כמה הפתעות שלא עשינו עד היום, שנמנעו מהם... הם הביאו אותנו למצב שאין לנו ברירה. כשנתקרב לקריאה שנייה ושלישית זה לא יהיה פעם בשבוע אלא עניין יומיומי"

(רועי נוימן, 'מראשי המחאה', 13.3.23, ראיון לנסיים משעל 3FM103).

9. למעשה, אף בזמן כתיבת שורות אלה צפים הדיווחים על מעשי אנרכיה של ממש לאורכה ורחבה של המדינה ומעשי שיבוש אקוטיים של חופש התנועה ויכולת האזרח לנהל את חייו.

10. ייאמר כמובן מאלי: לצד הדיווחים הקונקרטיים על נזקים, וכפי שנקבע בפסיקה, עצם החסימה הרחבה מסכנת באופן אינהרנטי חיי אזרחים במספר רב של אופנים ומובנים שונים.

11. הדברים עולים אף בבחינת השכל הישר ונלמדים – בבחינת למעלה מן הצורך – מהדיווחים השוטפים בכלי התקשורת השונים: כך, בחודשיים האחרונים, יולדות מעוכבות מלהגיע לבית החולים, רכבי כיבוי אש נחסמים, משטרות (אותן אלו הפנויות לכך על אף הצורך לטפל בהתפרעויות) מעוכבות מהגעה לאירועי פשע, חולים נחסמים בדרכם לבדיקות וטיפולים, נוסעים רגילים (נשים בהריון, חולי לב, קשישים) מצויים בסכנה בעקבות לחץ ותחושת מחנק, ילדים התקועים בהסעות בדרכם לבית הספר ובחזרה ממנו מתקשים להתאפק את צרכיהם ועוד כיו"ב.

(ראי, לדוגמה מבין אלפים בעיתונות וברשתות החברתיות: מאיר תורג'מן, "המשטרה: "חסימת כבישים בנתב"ג עלולה להסתיים באסון במקרה של אירוע חירום", 8.3.23, ynet; יאיר אמר, "מנהל בית הספר על ההפגנות: רמיסת זכויות ילדים", 13.3.23, סרוגים).

12. כל אלו יוצרים שיתוק בלתי נסבל העולה עד לסכנת נפשות ופיקוח נפש של ממש. בנסיבות אלו לא נותר אלא לצטט את אזהרתו של יו"ר האופוזיציה יאיר לפיד, בנסיבות דומות ובחסימות עבר בגין מחאה רחבה:

"מישהו ימות. מישהו הולך למות. הוא עוד לא יודע את זה, אבל הוא ימות. האמבולנס שלו ייתקע, הלב שלו יקרוס, העובר שלה ייולד מת"

13. על זאת יש להדגיש את השתלבות ההתפרעויות וחסימות הצירים במכלול העבירות אשר אף הוא נכלל

³ ראו: <https://103fm.maariv.co.il/programs/media.aspx?ZrgvnVq=JEDGIE&c41t4nzVQ=GJL&gntVQ=IDEJD>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

במסגרת האכיפה המבוקשת. כך, ההתפרעויות בכבישים כרוכות כצמח עם פעולות אחרות שנועדו לשבש את ההתנהלות הציבורית ואת שלטון החוק בישראל ובהן, בין היתר: קריאה לסרבנות, מצור פיזי סביב בתים של חברי כנסת ושרים, ונדלזים ציבורי, עידוד ושידול לשיבוש הכלכלה הישראלית, התקפה פיזית של ארגונים חברתיים וכד'.

14. ודוק: פעולות המחאה נעשות מתוך מניע אידיאולוגי, במטרה לעורר פחד בציבור וכן כדי לאלץ את הממשלה להימנע מעשיית מעשה. הכל, תוך סיכון חמור לפגיעה חמורה בבטחון הציבור בטיחותו וחירותו וכן בשיבוש חמור של תשתיות ושירותים חיוניים. מכלול זה הינו חמור במיוחד ומהווה במיוחד מאבק אלים רחב היקף, המופנה בעיקרו כלפי אזרחים, לשם השגת מטרות פוליטיות. בכך, הוא מחייב פעילות נחושה ונחרצת במיוחד מצד רשויות אכיפת החוק. זאת, בפרט, לאור הנחיות המחוקק העדכניות לפעולות מאיימות ומשבשות מעין אלה (ראו והשוו להגדרות ס' 2 בתוך חוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016)

15. אולם על אף כלל האמור – קולם הברור והצלול של ראשי מערכת אכיפת החוק – ובכללם פרקליט המדינה והיועצת המשפטית לממשלה ומשנה – כמעט ולא נשמע בימים אלה. או ליתר דיוק, לא נשמע במישור זה וביחס לחשיבות ההגנה על הסדר הציבורי ועל שמירת זכות התנועה וקיום חיים תקינים. שתיקה רועמת זו בולטת במיוחד לאור הפעלתנות במישורים אחרים.

16. בהתאם, על פי הדיווחים, הסנקציות המשפטיות והפליליות הננקטות על ידי ראשי המתפרעים זניחות, רפות – ולמעשה כמעט ולא קיימות.

17. אף מבחינה מערכתית, משום מה, טרם נתבשרנו על פעולות יזומות ומאורגנות של המערכת על מנת למנוע ולעשות שימוש בכלים משפטיים מקובלים כדי להבטיח את זכויות האדם של אזרחי ישראל.

18. על הפרקליטות והייעוץ המשפטי לממשלה מוטלת החובה לפעול כנגד אמצעים אלימים אלה בכלל האמצעים – הצהרתיים ומעשיים, מניעתיים ועונשיים, מנהליים ואזרחיים ופליליים.

כך פעלו בעבר, וכך מצופה מהם גם בימים אלו.

כל השתהות מיותרת מהווה פגיעה אנושה באמון הציבור ועלולה, חלילה, להטיל כתם בל יימחה על ראשי המערכת והייעוץ המשפטי בגין הפעלה סלקטיבית של הכח האדיר שהופקד בידם.

החובה לאכיפה נחושה של התפרעויות ומחאות: ההלכה הפסוקה

19. בבחינת ההתנהלות המשפטית הראויה על הייעוץ המשפטי להפנות משפטו לאירועים דומים ומקבילים. למעשה, בית המשפט עמד בנסיבות זהות (ושמא, אף קלות יותר, כפי שיצוין לקמן) על החומרה הרבה בחסימת כבישים – ובפרט בחסימה מתואמת, רחבה וחוזרת – במסגרת בש"פ 5934/05 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 833, 842 (2005) (להלן: "ענין מלכה")

20. בשל חשיבות הקביעות לענייננו – ולמחדלי הייעוץ המשפטי עד הלום – נביא את עיקרי הדברים.

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

21. באותו ענין ביטל בית המשפט העליון תפיסה 'מקלה' – שהועלתה בשבועות האחרונים אף בענין ההתפרעויות – בענין חסימות צירים רחבות ושיבוש חיי אזרחי ישראל. כך, לאחר שעמד על חשיבותו העקרונית של חופש הביטוי ציין כב' נשיא בית המשפט העליון (כתוארו אז) השופט ברק בענין מלכה כי זכות נכבדה זו בביטוייה הרדיקלי של חסימת כבישים ניגפת אל מול האינטרס הציבורי בסדר תקין הגובר עליה:

"אכן, 'חופש הביטוי וההפגנה אינם נותנים היתר לבצע פעולות שלוחות רסן המסכנות את שלום הציבור'.. חופש הביטוי אינו היתר להתפרעות. האלימות היא היפוכו של הביטוי המותר. דווקא התפיסה הערכית המכירה בחירות הביטוי ראוי לה שתחמיר עם מי שמוציא עצמו מתחום הביטוי ובוחר בדרך של אלימות. חופש הביטוי אינו היתר להסתה; חופש הביטוי אינו היתר להמרדה. חופש הביטוי – כתב השופט הולמס (Holmes) – אינו החופש של אדם לצעוק לשווא 'אש' בתאטרון ובכך לגרום למהומה (בפרשת Schenck v. United States [20], at p. 52). במעשים המיוחסים להם לא רק שהנאשמים צועקים 'אש' בתאטרון מלא אנשים, אלא הם אף מציתים אש ליד חביות של דלק. המעשים המיוחסים להם – ושבסכמתם אנו רואים בהם את התשתית לבחינת המעצר עד תום ההליכים – הדליקו את האש עצמה. פגיעתה באינטרס הציבורי קשה; הסתברותה ודאית. שום משטר דמוקרטי המבקש לשמור על חופש הביטוי אינו רשאי להסכים לה. אכן, חופש הביטוי (וההפגנה) אינו מגן על החופש למנוע מיולדת להגיע לבית החולים; חופש הביטוי (וההפגנה) אינו מגן על החופש למנוע ממכבי האש להגיע למקום שרפה; חופש הביטוי (וההפגנה) אינו מגן על החופש לשתק את המנגנונים לאכיפת החוק ולהביא לקריסתם; חופש ההפגנה אינו מגן על החופש 'לעצור את המדינה' ולסכן את ביטחונם של הפרט ושל הכלל. הטוען בשם חופש הביטוי לכל אלה, אינו טוען מנקודת מבטה של הדמוקרטיה, אלא מנקודת מבטה של האנרכיה.. כאשר זו תשלוט, גם חופש הביטוי שלו טוענים הנאשמים לא יעמוד להם"

22. וכן, לאחר מכן, ביחס לטענה כאילו יש בחסימה זו מעין מרי אזרחי 'לגיטימי', קבע בית המשפט העליון באותו ענין:

"שום תאוריה של מרי אזרחי אין בה כדי להצדיק 'עצירת המדינה' או שיתוק המנגנונים האחראים לאכיפת החוק; שום טיעון מוסרי אין בו כדי להצדיק שרפת צמיגים בכבישים המסכנת קשות את חיי הנוסעים על הכביש; שום טיעון פילוסופי לא יוכל להצדיק עיכובה של יולדת הצריכה לבית חולים, או את עיכובה של מכונית כיבוי אש בדרכה למניעת שרפה; שום טיעון משפטי בדבר 'מרי אזרחי' איננו מאפשר התנהגות אלימה, הפוגעת קשות בחיי בני-אדם" (שם, פסקה 14)

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

23. על חומרת הדברים בהקשרם הציבורי הרחב, ועל הכורח להפעיל כלים משפטיים משמעותיים על מנת לבלום את הפעולות בזמן אמת, ניתן ללמוד היטב מחתימת ההחלטה. כך, ראו הדברים הנוקבים שם ביחס לעצם הנסיון לבצע שיבוש מתואם של חיי האזרחים כחלק מפעולה פוליטית:

"בטרם נסיים ברצוננו לציין כי רואים אנו בהתנהגותם של הנאשמים – התנהגות המתוארת בכתב-האישום ושלצורכי הדיון במעצרים אין הם חולקים עליה – בחומרה יתרה. קיימת מחלוקת קשה בציבור הישראלי בשאלת ההתנתקות. מחלוקת זו יש לנהל בסובלנות ובהבנה. יש לאפשר חופש ביטוי לכל דעה ולכל עמדה. ראוי להן למחלוקות הציבוריות שייבחנו בשוק הרעיונות. כך בתקופות של רגיעה; כך בתקופות של מתח ומחלוקת.. עם זאת את המחלוקת הציבורית יש לקיים במסגרת הכללים הקיימים. לכאורה, פעולתם של הנאשמים שוברת את הכללים כולם. רטוריקה של דמוקרטיה וזכויות אדם בפייהם, אך פעולות של אנרכיה ופגיעה בזכויות אדם במעשיהם. לכך שום מדינה דמוקרטית אינה צריכה להסכים. בצדק צוין כי "שמירת חוק וסדר הינה תנאי מוקדם והכרחי לקיום חברה וממלכה, ובלעדי שלטונו של חוק והבטחתו של שלום הציבור, לא תיכון לא חברה ולא ממלכה" (השופט מ' חשין בבש"פ 6834/93 בקוש' נ' מדינת ישראל (בפיסקה 9)). כך בכל מדינה דמוקרטית. כך בוודאי במדינת ישראל. אנו דמוקרטיה צעירה. שורשינו הדמוקרטיים אינם עמוקים. על כל אחד לעשות כל שביכולתו ובכוחו לשמור על הדמוקרטיה שלנו. אם לא נשמור עליה, היא לא תשמור עלינו. שמירת הדמוקרטיה מחייבת שמירה על חופש הביטוי. שמירה על חופש הביטוי מחייבת שמירה על הדמוקרטיה. השימוש ברטוריקה של דמוקרטיה וזכויות אדם כבסיס לפעילות הפוגעת בדמוקרטיה ובזכויות האדם הוא מרשם בדוק להרס הדמוקרטיה מתוכה היא. אמת, הדמוקרטיה מכירה בזכות הביטוי וההפגנה של כל אדם בה; היא תעשה הכול כדי לכבד זכות זו, אך דמוקרטיה לא תאפשר שימוש בזכויות שהיא מעניקה כדי להביא להרס עצמי.. היא מגנה על עצמה מפני אויביה מבחוץ. עליה להגן על עצמה מפני המתמרדים נגדה מבפנים. חובה זו מוטלת על כולנו: על כל רשויות השלטון; על כל המפלגות והגופים; על כל השופטים. אכן, "שוב הוטל עלינו, שופטי הדור הזה, לעמוד על משמר ערכי היסוד שלנו ולהגן עליהם מפני הקמים עליהם".

(שם, פסקה 16)

24. בהמשך לענין מלכה פסקו בתי המשפט השונים במספר רב של הכרעות, ובכלל זאת בפסיקת בית המשפט העליון, כי במסגרת האיזונים אין להתיר ולאפשר חסימת תנועה בהיקף תנועה נרחב – ויש לייחס סיכון רב וחומרה יתרה למעשים מעין אלו.

25. כך, לדוגמה בבש"פ 6716-05 יצחק טבגר נ' מדינת ישראל (17.7.05) שם נפסק כי:

"הסיכון והחומרה הטמונים במעשי העורר וחבריו הם בשלושה: ראשית, בנכונותם להפר את החוק כחלק ממאבק רעיוני כנגד מדיניות הממשל בישראל. מעשים של אלימות, או שיבוש

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

מערכות ציבוריות כדי לקדם אידיאולוגיה כזו או אחרת אינם רק עבירות על החוק. הם משקפים התנהגות אלימה אנטי-דמוקרטית, המבקשת לחתור תחת הליכים תקינים של הממשל, ולשבשם בכוח הזרוע. שנית, האמצעים אותם בקשו הקושרים לנקוט כדי לממש את מלחמתם האידיאולוגית הם חמורים ביותר. פעולות שנועדו לפגוע פגיעה ממשית בתשתיות ציבוריות רחבות היקף הנדרשות באורח חיוני להבטחת אורח חיים תקין של הציבור הן קשות במיוחד. הן פוגעות לא רק באזרח מן השורה שזכותו להמשיך באורח חייו דרך שגרה ובלא הפרעה, אלא גם בחולה, בזקן, ביולדת ובנזקק לשירותי חירום שבלעדיהם חיו אינם חיים. ושלישית, החומרה והסכנה שבמעשי העורר וחבריו אינם מתמקדים בארוע נקודתי אחד, בבחינת מעידה חד-פעמית. הם טומנים בתוכם גרעין מסוכן של תוקפנות רעיונית העלולה להביא להפרת החוק גם במבט לעתיד הקרוב, וככל שצפויים המהלכים המתוכננים הקשורים בהתנתקות. בהיות העבירות המיוחסות לעורר עבירות על רקע אידיאולוגי, יש בהן זרע פורענות להפרת חוק עתידית, המבקשת להשליט תפיסה רעיונית נתונה בכל מחיר, וגם במחיר עבריינות על החוק תוך גרימת נזק ציבורי כבד לקרוב ולרחוק. תופעה זו של זרע פורענות אינה נשללת גם בקרב אנשים שהיו עד הנה שומרי חוק, ותרמו מכוחם ומכישוריהם לטובת הציבור והמדינה. על רקע הארועים והנסיבות המיוחדות של מהלכי התקופה האחרונה, יש לבחון את מעשיו של העורר וחבריו בראייה כוללת, ולהעריך את משמעותם מחד, תוך בחינת יסודותיהם לגופם, אך מנגד, גם על רקע השפעתם הרחבה על הסביבה, ולאמוד את הסיכון הפוטנציאלי להישנותם ולהרחבת ממדיהם"

בענין הצורך להתבונן במכלול האירועים ראו בבש"פ 5426/05 נדב טייכמן נ' מדינת ישראל (21.6.05):

"אי אפשר לדון בעניינים של העוררים במנותק מאירועי הזמן והתקופה... אין המחאה מכשירה ביצוע עבירות פליליות... חובת הציות לחוק עומדת מעל כל המחלוקות וחלה על כולם באופן שווה, ובמסגרתה ניתן להביע עמדה או מחאה. לא ניתן לחצות קווים אדומים תוך נשיאת דגל של השקפת עולם..."

כמו כן, ביחס לטיב האיזונים בבשפ 7194/05 ידידיה ליבוביץ' נ' משטרת ישראל (27.7.05) נפסק:

"בענייננו, מחומר החקירה עולה, כי המעשים המיוחסים לעוררים הינם חמורים וזאת במיוחד בימים אלה, שמדינתנו שרויה בימים שאינם כתיקונם.. במקרה דנן, מחד גיסא, עומדת זכותם של העוררים לחופש הביטוי ולקיום מחאה. מאידך גיסא, המשיבה מבקשת לשמור על הסדר הציבורי ועל ביטחון הציבור הרחב. נראה, איפוא, כי באיזון הראוי בין ערכים אלה, ידה של המשיבה על העליונה. שכן, לעוררים קיימת האפשרות לממש את זכותם לחופש הביטוי וכן להביע את מחאתם האידיאולוגית בדרכים מקובלות, אשר אינן מהוות מטרד והפרעה לציבור ואינן מהוות סכנה לביטחון הציבור ושלומו, וזאת במיוחד בהתחשב באירועי הימים האלה"

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

26. הנה כי כן, ובהמשך לדברים נוקבים אלו – הציפייה מגופי אכיפת החוק היא להגן על ערכי היסוד שכן "בלעדי שלטונו של חוק והבטחתו של שלום הציבור, לא תיכון לא חברה ולא ממלכה".
27. למותר לציין כי קו פעולה זו אפיין אף את ראשי מערכת אכיפת החוק בתקופה של מחאה נרחבת. בתוך כך נביא – אך לשם ההדגמה ומבלי למצות אף חלק קטן מהדוגמאות ומהסימוכין הקשורים – את הצהרות היועץ המשפטי לממשלה ופרקליט המדינה בעת מחאת ההתנתקות:
- בין היתר, בהזדמנות בולטת, היועץ המשפטי לממשלה דאז מני מזוז, קבע במענה לחברי כנסת שפנו אליו – כי חסימת צירי תנועה מרכזיים אינה נכללת במסגרת חופש הביטוי. הוא הצהיר כי יפעל ככל יכולתו לוודא כי הפרקליטות תנהג בחומרה נהג מעשים שכאלה⁴ (ynet, "מזוז: חסימת כביש לא לגיטימית", 19.5.05)
 - בפעם אחרת, ביחס לחומרה היתרה בחסימות תכופות ושיטתיות הדגיש היועמ"ש מזוז כי הדברים עולים לכדי המרדה: "כשחסימות הכבישים לא נעשות כפעולה חד פעמית אקראית אלא כפעולה שיטתית שחוזרת על עצמה בכל הארץ פעמיים בשבוע, כדי למנוע ביצוע החלטות של הממשלה והכנסת, זו המרדה" (בתוך: גדעון אלון, "שרון: לא נאפשר שיבוש החיים במדינה", 5.7.05, הארץ)⁵
 - בוועדת החוקה בכנסת הדגיש שי ניצן, שכהן כיהן אז כמשנה לפרקליט המדינה לתפקידים מיוחדים והיה מעין 'פרויקטור' ייעודי, כי אין בכוונת מערכת אכיפת החוק לאפשר או להכיל חסימת כבישים (ראו בתוך: אילן מרסיאנו, "נאפשר מחאה, אך לא נסבול חסימת כבישים", 17.5.05, ynet).
 - כל אלו הלכו בתלם על בסיס ההיגד העקרוני ששורטט בידי מערכת אכיפת החוק, באמצעות היועמ"ש דאז, לפיו "אין שום קשר בין חסימת צירי תחבורה לבין חופש הביטוי וההפגנה" (ynet, "מזוז מאיים: עד 20 שנות מאסר לחוסמי כבישים", 21.3.05)⁶.
28. לצד הדין הפלילי נדרשות זרועות אכיפת החוק להפעיל אף כלים אזרחיים. כך, לאור חומרת הנזק הציבורי, ובהתאם להצהרות והחלטות עדכניות, נדרשת מערכת אכיפת החוק אף לאכיפה אזרחית ולייזום תביעות כספיות בגין התפרעויות ומחאות בניגוד לדין. (על ביקורת שנמתחה בגין העדר אכיפה הולת ראו: מבקר המדינה, דוח ביקורת שנתי 72א, "פעולות המדינה להבטחת זכויותיה באמצעות אכיפה אזרחית", התשפ"א-2021).

⁴ ראו: <https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3087683,00.html>

⁵ ראו: <https://www.haaretz.co.il/misc/2005-07-05/ty-article/0000017f-e556-d7b2-a77f-e7575f450000>

הכבישים השב"ס הכין מקומות כליאה ל-2,300 עצירים, והם נערכים אף למספר גדול יותר.

⁶ ראו: <https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3061119,00.html>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

נזכיר כי בעבר הגישה הפרקליטות, "על מנת לשים קץ לזלזול של פורעי חוק ברשויות אכיפת החוק" הליכים אזרחיים בגין מחאות ומאבקים דומים. כך, במספר הזדמנויות הוגשו תביעות בגין נזקים ו/או הוצאות בהן נאלצה לשאת מדינת ישראל, לצורך אכיפת החוק. בהתאם להצהרות השונות, נועדו תביעות אלו "ליצור הרתעה מפני הישנותן של הפרות חוק מסוג זה הפוגעות בשלטון החוק וכדי להשיב לקופת הציבור את סכומי הכסף האדירים שנאלצת המדינה להוציא".

למעשה, אך בתקופה האחרונה הוצהר מטעם הפרקליטות על כוונה להחמיר ולחדד את ביצוע התביעות במקרים שגרמו נזק כבד לציבור תוך הצהרה כי "המדינה תמשיך להגיש תביעות יזומות נגד עבריינים במטרה להשיב לקופת הציבורית סכומים שנגזלו ממנה. זאת, כחלק משינוי תפיסתי בתחום האזרחי הדוגל בהפעלה של כלים מתחום המשפט האזרחי, בנוסף לכלים הפליליים, במטרה להילחם בתופעות עברייניות, בין היתר באמצעות פגיעה בכיסו של העבריין. עבודת הייזום של האכיפה האזרחית עומדת בבסיס האסטרטגיה האזרחית של הפרקליטות, מגמה זו נמשכת בכל העוצמה ותימשך ביתר שאת גם בעתיד".⁷ (גדעון דוקוב, "המדינה הגישה תביעה אזרחית נגד רוצחי אבו-ח'דיר ומצית כנסיית הלחם והדגים", מקור ראשון, 31.5.22; וכן, ראו, לשם הדוגמה: אביעד גליקמן, "המדינה תובעת 300 אלף שקל מאנשי בית המריבה", 2.5.10, ynet).

הצגת העבירות, הפרמטרים והנחיות פרקליט המדינה

29. ראשית, בענין הסמכות להעמדה לדין – חוק סדר הדין הפלילי דהיום מורה כי במסגרת חלוקת העבודה בין התביעה המשטרתית לפרקליטות, הפרקליטות היא זו שתטפל בעבירות של התקהלות אסורה, לפי סעיף 151 לחוק העונשין; בעבירות התפרעות, לפי סעיף 152 לחוק העונשין ובעבירות מניעת הוראת התפזרות לפי סעיף 156 לחוק העונשין, וכן ביחס להמשך התפרעות לאחר הודעת התפזרות, לפי סעיף 155 לחוק העונשין (ראו בס' 6-7 בהנחיית פרקליט המדינה).

למותר לציין כי אף עבירות אחרות הקשורות להתפרעויות ולשיבושים הקשורים הן בסמכותה הישירה של הפרקליטות.

30. עוד יובהר כי במכתב פנייה מקדים זה אין בכדי לכסות על כלל העבירות, אפיון וחומרתן – אשר במידת הצורך יפורטו ויוצגו כדבעי במסגרת עתירה שתוגש כנגד העדר האכיפה.

31. כך, לשם הדוגמה, במסגרת המחאה, אף דווח על פעולות אלימות נקודתיות וקיצוניות במיוחד ביחס לארגונים אזרחיים הנחשבים כתומכי הרפורמה. במסגרת זו, כפי שדווח, פעלו עשרות אנשים תוך השגת גבול ופרצו למשרדי פורום קהלת, ארגון מחקר המזוהה עם תמיכה ברפורמה, אטמו את דלתות המבנה והניחו בפתח הדלתות אשפה, שקי חול וגדרות תיל – ובתוך כך אף כלאו חוקרים אשר שהו

⁷ ראו: <https://www.makorrishon.co.il/news/492517> וכן <https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L->

וכן

<https://www.makorrishon.co.il/news/492517> 3883599,00.html

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

באותו זמן בתוך המשרד. (שילה פריד, "מחאה אלימה: פעילי שמאל חסמו את משרדי פורום קהלת בשקי מלט", מקור ראשון, 9.3.23).

מחאה אלימה זו – המהווה פגיעה בריונית וחמורה בעמותה אזרחית ובכך בליבת חופש הביטוי – הינה אך בבחינת המחשה למכלול האמור. גם במחאה זו, ולצד דיווחים נקודתיים על מעצר במסגרת האירוע, וכחלק מפינוי כליאת האזרחים במשרדים, לא דווח על כל צעד משמעותי שבוצע כנגד המעשים החמורים. ובכלל זאת, ככל הידוע, לא בוצע מעצר ממושך – ואף לא העמדה לדין או תביעה אזרחית.

32. ביחס לעבירות שבוצעו נדגיש במיוחד את עבירת ההתפרעות. כך, ועל אף היחס המאפשר של משטרת ישראל שאפשרה פעמים רבות למתפרעים לחסום – באופן חריג עד מאד – את הצירים המרכזיים ביותר במדינת ישראל לשעות ארוכות. בהזדמנויות רבות המרו המתפרעים את קול המשטרה ופעלו באופן אלים לחסום את הצירים מעבר להיתרים שניתנו. ברי כי עצם אי הציות להוראת הפינוי ואף מאבק זה או אחר עם הפינוי מהווה עבירה של הפרעה לשוטרי. בהקשר זה ראוי להזכיר כי הפסיקה פירשה הפרעה לשוטרי בפרשנות מרחיבה מאד (ראו קדמי, חלק שלישי, עמוד 1675 ואילך).

33. עוד יובהר כי ביחס לאופן אכיפת עבירות המבוצעות במהלך המחאה, אמורים הדברים ביתר שאת לאור פרסום הנחיה מס' 40.2 "מדיניות העמדה לדין בתיקים שנפתחו על רקע הפגנות או אירועי מחאה" מיום 25.8.2020.

נזכיר כי בהנחיה זו, מטעם המשנה דאז נורית ליטמן ובאישור היועמ"ש דאז אביחי מנדלבליט, הודגשה חשיבות האיזון בין זכות המחאה אל מול "האינטרס הציבורי שבשמירה על ביטחון הציבור ורכושו, על שלטון החוק והסדר הציבורי". כך, בהתאם לתיאור משרד המשפטים ולצד בחינת ביצוע עבירות נוספות, עבירות אלימות כלפי גוף או רכוש, וכן הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו הדגישה ההנחיה עקרונות מרכזיים – נדמה כי ההנחיה לא נולדה אלא לנסיבות קיצוניות כגון אלו שבהתפרעות ביחס לרפורמה המשפטית.

34. לשם הנוחות, ראו את הפרמטרים המתוארים המובאים בתיאור התמציתי של משרד המשפטים עם הצגת ההנחיה:

"ההנחיה קובעת נסיבות נוספות שיש לשקול בעת קבלת ההחלטה על העמדה לדין, ובהן אופי ההפגנה ונסיבותיה, אשר ייבחנו לפי רמת האלימות שבה; היקפה של ההפגנה ומשכה; הקושי של השוטרים להשתלט על המפגינים; המידה בה הופר הסדר הציבורי והנזקים שנגרמו בעקבות ההפגנה; מיקום ההפגנה (מיקום בעל רגישות מיוחדת או עיתוי חריג אשר מקשה על המשטרה לשמור על ביטחון האזרחים יהווה שיקול להגשת כתב אישום); מידת הפגיעה בסדרי התנועה;

⁸ ראו: <https://www.makorrishon.co.il/news/589135/>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

הפגיעה ברכוש הציבורי; תכנון וארגון הפגנה שמתוכנן לבצע בה פעולות המהוות עבירה על החוק; שלהוב הנוכחים למעשים החורגים ממעשי מחאה לגיטימיים; התנהלות פסולה של שוטרים במהלך ההפגנה; גיל החשוד; תיקים קודמים רלוונטיים ועוד. בהנחיה צוין, שבעת שקילת אפשרות הגשת כתב אישום, על הפרקליט לתת את דעתו לחשיבותה של מדיניות אכיפה אחידה, הן בהיבט של ההחלטות שהתקבלו ביחס לחשודים אחרים באותו אירוע, והן ביחס להחלטות עקרוניות שהתקבלו ביחס לחשודים באירועי מחאה אחרים בהם בוצעו עבירות בעלות אופי דומה..."

הנה כי כן, ולאור בחינת נסיבות ההתפרעויות שלפנינו – ובתוך כך היקפן, כמותן, 'איכותן', מידת הפגיעה הציבורית, מרכזיות הצירים, תכיפותן וכן ייעודן המוצהר לשיבוש החיים – דומה כי אין חולק שהנסיבות שלפנינו הינן הנסיבות הקלאסיות להפעלה משמעותית ורחבה של הכלים המשפטיים ובהן העמדה לדין כנגד המתפרעים ויוזמי הפעילות.

למעשה, אם בנסיבות מעין אלו לא ייעשה שימוש בהעמדה נרחבת לדין – ספק אם יש מקרה בו יצדיקו הדברים העמדה שכזו.

על אף חומרת ההתפרעויות והשיבושים: הרפיון והחידלון של האכיפה בפועל

35. עמדנו לעיל על חומרת ההתפרעויות, ההמרדה ושיבוש החיים והצגנו את ההלכה הפסוקה ביחס לאכיפת עבירות מעין אלה – ואף את מדיניות הייעוץ המשפטי והפרקליטות במחאות עבר דומות בעבר.
36. ברם, חרף כל האמור, בשלב זה טרם התבשרנו על כל פעולה משמעותית מצד הייעוץ המשפטי לממשלה או פרקליטות המדינה.
37. הדברים אמורים הן בתחום הנראות והדיון הציבורי, הן בתחום הצהרות ציבוריות, הן בתחום ההנחיות למשטרה והן בתחום הגשת תביעות והעמדה לדין בעבירות הכפופות לסמכותה. זאת, למרות הפן ההרתעתי הדחוף הנצרך לשם מניעת התפרעות והמרדה עתידיים.
38. לשם ההשוואה ולטובת קנה המידה, על פי הדיווחים השונים, בחסימות כבישים בתקופת ההתנתקות הוגשו עשרות ומאות כתבי אישום במהירות הבזק בתוך ימים ספורים – ובכלל זה כנגד בני נוער – תוך נקיטה ביד קשה כנגד מארגני המחאות וביצוע צעדים מקדימים למניעתם (ראו: נעם שרביט, "170 כתבי אישום נגד חשודים בחסימות הכבישים; הפרקליטות מבקשת מעצרים עד תום ההליכים", 1.5.2005, גלובס)

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

כך, בהתאם לאותו דיווח: "414 פעילי ימין נעצרו השבוע ע"י המשטרה, בעקבות חסימות הכבישים ברחבי הארץ, כמחציתם בני נוער. 205 מפירי סדר הובאו להארכת מעצר בבתי המשפט, ועד כה הוגשו כ-65 כתבי אישום בהליך מזורז. במשטרה אומרים, כי כעת שוקדים על גיבוש 104 כתבי אישום נוספים."

וכן דווח ביחס לבני נוער על הגשת כתבי אישום רבים ובין היתר צוין כי "לבית המשפט לנוער בת"א הוגשו היום כתבי אישום נגד 16 נערים ונערות, שנעצרו ביום שני בעת שחסמו את צומת מורשה. הם יואשמו בעבירה קלה יותר, של הפרת הסדר הציבורי. כולם, אגב, נתונים עדיין במעצר לאחר שלא הסכימו לחתום על התחייבות שלא להתקרב לזירות ההפגנות".

בתוך כך דווח שם כי פרקליט המחוז עצמו חתום על עררים קשורים ביחס להמרדות תוך טענה כי מארגני המחאות "מסכנים את שלום הציבור בצורה מוחשית ומיידית".

39. עד כמה הדברים היו חמורים? כמה נאבקו רשויות אכיפת החוק במקרים אחרים בהתפרעויות הכוללות חסימת צירים או בהמרדה לעשות כן כאקט פוליטי? עד כמה החשש מפגיעה בסדר הציבורי שימש בעבר כפרמטר מרכזי באכיפה פלילית?

דומה כי לשם ההמחשה ניתן להתבונן במקרה יחיד מתקופת ההתנתקות בו קיבל בית המשפט המחוזי את ערר המדינה וסירב לשחרר ממעצר את מי שעל פי החשד נאם על המרדה. כך, הדגיש בית המשפט המחוזי כי על אף שבמקרה המדובר נמצא כי המשיב "לא ביצע מעשים פסיים, ולא הוציא אל הפועל את דעותיו או רעיונותיו" אלא רק נשא נאום בנושא – "יש בו כדי ראיות לכאורה להוכחת עבירת המרדה". על כן, ועל אף שתכנית ההתנתקות הסתיימה והיישובים פונו בפועל (!) – נקבע כי אין לשחררו מחשש לעידוד פעולות מחאה והפרת סדר ציבורי בניגוד לחוק (ראו: בש (י-ם) 4868/05 מדינת ישראל נ' עדיאל שערבי (26.8.05))

(כידוע, חשיבות השמירה על המנהל התקין אף הניעה את ראשי המערכת לבצע ולקדם צעדים 'מפוקפקים' במיוחד כגון מעצרי קטינים עד תום ההליכים, ניהול הליכים פליליים 'קולקטיביים' ופגיעה רחבה בזכויות המחאה אף בהיותה שלווה ושומרת חוק במסגרת צעדי מנע).

40. אם כן, הדברים ברורים. בעבר במחאות מעין אלו נהגו רשויות האכיפה באופן נחרץ, החלטי ותקיף. פעולות אלו כללו מעצרים מניעתיים, ואף פעולות קיצוניות במיוחד. הכל במטרה למנוע את שיבוש הסדר הציבורי.

41. השוואת ההתנהלות האקטיביסטית של היעוץ המשפטי והפרקליטות בתקופת ההתנתקות לרפיסות המאפשרת את המחזות המחפירים מהשבועות והחודשים האחרונים מגלה תמונת מצב חמורה ומקוממת: **הנמר האימתני מההתנתקות הפך לחתול ישנוני.**

42. לשם ההשוואה לאכיפת ההתפרעויות שלפנינו – ככל הידוע, ובתום למעלה מעשרה שבועות של פגיעה תכופה וקיצונית בסדר הציבורי ובשלום האזרחים, על פי הדיווחים וביחס למאות אירועים

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

- משמעותיים – טרם הועמדו לדין מתפרעים, מארגנים, סרבנים או ממרידים אחרים.
43. למעשה, גם בפרסומים המזוהים עם פעילי המחאה עולה כי מתוך 166 עצורים במהלך כלל המחאה, לטענתם, לא הועמד לדין אף לא מתפרע אחד⁹. זאת ועוד, אף תביעות אכיפה אזרחית לא הוגשו כלל וכלל.
44. ממילא, ובניגוד למדיניות שננקטה בעבר – כפי שהוצג לעיל ביחס למחאת ההתנתקות – לא בוצעו מעצרי מנע, לא נבלמו פעולות השחתה ושיבוש מבעוד מועד. לא זו אף זו, על אף השקיפות הזוהרה ביחס למבנה הארגוני לא נעצר (או אפילו נחקר!) ולו אחד מהמארגנים ומהמממנים הגאים של ההתפרעויות המאורגנות – לא בחשד להמרדה ולא ביחס לכל עבירה אחרת מסל העבירות הרלוונטי אותו העמיד המחוקק.
45. בהקשר זה יש להדגיש כמובן מאליו את חשיבות התזמון המהיר של נקיטת הפעולות לטובת ההרתעה. זאת, בפרט, לאור לוח הזמנים הפוליטי. כך, נקיטת צעדים מאוחרים ומושהים הינה בבחינת 'אתרוגים אחרי סוכות'. ברי כי חשיבות הצעדים טמונה בהיותה חלק ממכלול הצהרתי תקיף ופומבי של פעולות נדרשת להשבת הסדר הציבורי – מרתיעות, מסדירות ומונעות.
46. הנה כי כן, העדר נקיטת פעולות משמעותיות כנגד המתפרעים והממרידים עד לנקודה זו – חורגת באופן קיצוני מן הדין, ממנהל התקין ומחובות הפרקליטות וזרועות אכיפת החוק.

שלושה עניינים המחמירים במיוחד את מחדל הטיפול בהתפרעויות מצד המערכת המשפטית

47. העניין הראשון – המתפרעים מכתמים את המערכת המשפטית
- לעתים קרובות, ציבור לא גדול מכתים ציבור גדול בהרבה. לא אחת טענו רבים, שמיעוט המפר את החוק ביש"ע מכתים את כלל הציבור. כך גם כאן. ובמשנה תוקף. המתפרעים כורתים את הענף שעליו יושבים אותם הטוענים כי מחאתם נועדה לחזק את הדמוקרטיה. כבר ראינו שעמדת בית המשפט העליון היא, שהתנהגות זו היא אנרכיה ולא דמוקרטיה. כך מכתמים המפגינים את כל מי שטוען נגד הרפורמה.
48. העניין השני – היחס המועדף לפורעים הוא בגדר אפליה פסולה ופוגע בעקרון השוויון
- השוואת יחס המערכת לחסימת כבישים ואלימות בשבועות האחרונים יוצרת מציאות של אכיפה בררנית ואפליה חמורה לטובת המתפרעים והאלימים דעכשיו לעומת היחס למפירי החוק בתקופת ההתנתקות.
- כל מי שערך השוויון לנגד עיניו אינו יכול שלא להבין שהפרת עקרון השוויון על ידי המערכת המשפטית

⁹ ראו, מהימים האחרונים: <https://www.ha-makom.co.il/post-itai-ma-atzar>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

עצמה יכול להתפרש כאפליה מוסדית, וכבזוי שלטון החוק.

49. העניין השלישי – חשש כי המערכת המשפטית מונעת משיקולים פסולים ומעמידה עצמה בניגוד עניינים

לסיום וטרם נעילה, אין לנו אלא להזכיר חשש עקרוני נוסף הקשור למטרת ההתפרעויות. כך, ההתפרעויות נועדו – על פי המוצהר – לבטל הסדרים מוסדיים וחוקתיים אשר ממשלת ישראל פועלת להוציא אל הפועל, כהגדרתה, על מנת לרסן מעט את עוצמתה היתרה של מערכת המשפט ולתקן את איזוני הרשויות במדינת ישראל.

50. אם כן, מחאה העולה לכדי התפרעות וביצוע פעולות חבלה במשק הישראלי ובהתנהלות התקינה – באופן שבעבר הביא לריסון קפדני ולנקיטת הליכים משפטיים רחבים – עלולה ליצור, חלילה, מצג כאילו ביסוס כוחם של בית המשפט העליון ומערכת המשפט אינו נשען על המנגנון הדמוקרטי אלא על כידוני פעולות לא חוקיות כגון סרבנות, איומים והמרדה.

51. אם כן, אף לדעת מי שסבור שאין מניעה בקבלת החלטות הקשורות לרפורמה מצד הייעוץ המשפטי – ודאי שיש להקפיד על אכיפה שוויונית ולהישמר היטב ממראית עין ביחס לניגוד עניינים שמשפיע על פעולות הייעוץ המשפטי ומערכת המשפט. ניגוד שכזה עלול להביא לפגיעה חמורה באמון הציבורי ואף לירידת קרנה של מערכת המשפט בראי בינלאומי (לדוגמה רבת תהודה מהימים האחרונים לביקורת בינלאומית בענין ניגוד עניינים של הייעוץ המשפטי לממשלה ביחס לרפורמה המשפטית, מתוך מאמר המערכת של הוול סטריט ז'ורנל, ראו בתוך: "Israel Needs Judicial Reform—but How?", wall (street journal, 12.3.23,¹⁰).

סיכום וסוף דבר

52. אם כן, לסיכום, יתבקש הייעוץ המשפטי לממשלה להשיבני דבר באופן מידי אודות מכלול הצעדים המשפטיים שננקטים כנגד התפרעויות, המרדות ופעולות קיצוניות שנעשות במסגרת המחאה.

53. זאת בתשומת לבהילות הדברים, לנזק האדיר, להשלכות חברתיות, לפגיעה החמורה באמון במערכת המשפט, לחשש האינהרנטי מניגודי עניינים לאור מהות ההפגנה ויחסי הכוח המוסדיים ועוד כיו"ב – בענין הנושאים שנזכרו.

¹⁰ ראו: <https://www.wsj.com/articles/israel-judicial-reform-supreme-court-knesset-benjamin-netanyahu-490e5712>

משרד הנגב, הגליל והחוסן הלאומי לשכת השר

54. בכלל זאת יתבקש הייעוץ ו/או מפרקליטות המדינה לספק דיווח מספרי עדכני בענין סטטוס כמותי בחלוקה לעבירות השונות ביחס להעמדה לדין, מעצרים ומשכס וכן תביעות אזרחיות – וכן ביחס לצפי בענין צעדים אלו – ובפרט ביחס לעבירות הקשורות התפרעויות, המרדות ועידוד או ביצוע סרבנות.
55. כאמור, הנך מתבקשת להעביר את הנתונים וההסברים והצפי העתידי באופן מידי וללא דיחוי. זאת, על מנת שאוכל לבחון צעדים משלימים נוספים ובהם החלטות ממשלה, חקיקה וכיו"ב.

בברכה ,

ח"כ יצחק וסרלאוף

שר הנגב, הגליל והחוסן הלאומי

.....

העתקים :

1. פרקליט המדינה, עו"ד עמית איסמן ;
2. מבקר המדינה, מר מתניהו אנגלמן ;
3. השר לבטחון לאומי, מר איתמר בן גביר ;
4. שר המשפטים, מר יריב לוין ;
5. מפכ"ל המשטרה, מר יעקב שבתאי ;
6. יו"ר ועדת הפנים והגנת הסביבה, ח"כ יעקב אשר